

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

AKIRA
MIZUBAYASHI
INIMĂ FRÂNTĂ

Traducere din franceză și note de
MĂDĂLINA GHIU

HUMANITAS
fiction

Tuturor fantomelor din lume

INIMĂ, s. f. (Muz.) Bețișor de lemn
fixat între pod și tabla de rezonanță
la instrumentele de arcuș.¹

Dicționarul explicativ al limbii române

În fața muzicii lui Schubert, lacrimile
curg fără să întrebe înaintea sufletului, fiindcă ea
se năpustește asupra noastră cu însăși forța realității,
fără artificiile imaginii. Plângem fără să știm de ce;
pentru că nu suntem încă aceia cărora această muzică
le promite a fi, ci doar ne bucurăm de fericirea
fără nume de a simți că este suficient să fie ceea ce este,
ca să ne convingem că într-o zi vom fi ca ea.

THEODOR W. ADORNO, *Momente muzicale*²

---

1. În textul original: „ÂME (SUFLET), subst. fem. muzică. Sufletul unui instrument cu coarde. Piesă mică interpusă în corpul instrumentului între tabla de rezonanță și pod, care, menținându-le la distanța optimă, asigură calitatea, propagarea și uniformitatea vibrațiilor. *Trésor de la langue française*“. În limba română, piesa respectivă se numește inimă.

2. Citatul este din ediția franceză, Theodor W. Adorno, *Moments musicaux*, tr. de Martin Kaltenecker © Contrechamps Éditions, Genève, 2003.

RECULEGERE

„Duminică, 6 noiembrie 1938, Tokyo.

Tropăit dur și apăsător de călcătură de cizme, crescând, încetinind. Cineva merge. S-a oprit... A pornit din nou... Iar s-a oprit. Acum este foarte aproape. Cred că îi aud respirația. Un mic zgomot de obiect care intră în contact cu lemnul. Tocmai a pus ceva pe bancă? Sunt în întuneric, tremurând de frică. Frica îmi dă fiori pe spinare. Tăcere. Deodată, vâlul de beznă se destramă. Un pătrat mare și luminos irupe în fața mea. Ce văd? Ochii mei orbiți văd trupul imens al unui bărbat, stând drept în fața mea, îmbrăcat într-o uniformă militară kaki. Nu i se văd nici capul, nici picioarele. Doar piepții uniforme cu nasturii perfect aliniați pe verticală, o sabie grea prinsă în centiron, brațele, mâinile ieșind din mâneci, ambele picioare până la genunchi, solide ca niște trunchiuri de copac. Lumina crudă îmi dă la iveală labele picioarelor, încălțate în șosete verzi din bumbac, pe care nu mi le mai pot ascunde. Lângă picioarele mele împietrite, cartea mea... a cărei copertă albă are trasată o linie subțire portocalie pe fiecare

marginile. Titlul cu litere negre groase se arată fără rușine în lumina vie: *Spuneți-mi cum va arăta viața voastră*. Sub titlu este tipărit cu litere mici numele autorului; jos, cu caractere medii, numele colecției din care face parte cartea: „Biblioteca micilor cetățeni“. Mi-o va lua? Grăbește-te, trebuie să i-o iei înainte! Nu, mai bine să nu mă mișc... O fracțiune de secundă mai târziu, am pus mâna dreaptă pe carte și am apucat-o. Îmi retrag ușor mâna tremurândă... Trec câteva secunde lungi... Nu știu ce face, corpul nu i se mișcă nici măcar un pic. Mă tem. Instinctiv, închid ochii. Tăcerea persistă. Deschid iar ochii pe jumătate. Atunci se apleacă încet, foarte încet, ca și când ar ezita, ca și când nu ar fi sigur ce face. Un cap de bărbat, purtând un chipiu de aceeași culoare ca uniforma, îmi apare în fața ochilor. Cu lumina în spate, este învăluit într-o umbră deasă. De la marginea chipiului îi coboară pe spate până la umeri o bucată de pânză, tot kaki. Ochii îi lucesc ca unei pisici care pândește în întuneric. Ochii mei, acum larg deschiși, îi întâlnesc pe ai lui. Cred că pot recunoaște un zâmbet discret, care prinde formă și se întinde în jurul ochilor. Ce va face? O să mă lovească? O să mă forțeze să ies din această ascunzătoare? Mă ghemuiesc și mai mult. Deodată, se apleacă într-o parte și se lasă în jos puțin, apoi se ridică imediat în mână cu vioara spartă pe care, fără îndoială, a pus-o acum câteva clipe pe bancă, chiar lângă dulapul în care m-am refugiat. Deodată, se aude o voce masculină puternică și insistentă, care se apropie cu repeziciune:

— Kurokami! Kurokami!

Întoarce capul mecanic, de parcă se întrebă de unde vine vocea exact, de parcă încearcă să identifice apelantul, în timp ce chipul îi este străbătut de o crispare nervoasă.

Fără să spună un cuvânt, îmi întinde vioara spartă, aproape turtită, care, cu cele patru coarde desenând un contur bombat, capătă în întuneric aspectul unui animal mic în agonie. Nu știu ce trebuie să fac... Ezit... dar, în cele din urmă, iau instrumentul distrus, cu teamă, cu ambele mâini.

— Kurokami! Locotenent Kurokami!

Se grăbește să închidă ușa, fixându-mă o ultimă oară. Privirea îngrijorată și descumpănită pe care mi-o aruncă este urmată de un început de zâmbet pe care și-l reține repede la apropierea celui care îi strigă numele de ceva vreme.

— Ah, iată-te! Ce tot faci aici, Kurokami? Plecăm. Nu te mai moșmondi atâta.

— Da, căpitane! Scuzați-mă, verificam dacă nu am uitat ceva...

În întunericul dulapului, aud clar o voce aspră de bărbat, care cred că era cea care strigase mai devreme „Kurokami!”. Sunt uimit să aud numele lui Kurokami, deoarece nu mi-aș fi imaginat niciodată că „negru (*kuro*) păr (*kami*)” ar putea fi un nume de familie. Bărbatul rostește cuvinte pe care nu prea le înțeleg, cu un ton autoritar sau ca și când ar fi foarte furios. Mă sperie. O altă voce de bărbat îi răspunde calm, liniștit, aproape blând. Este vocea celui care mi-a dat vioara?

Treptat, vocile se îndepărtează. Și pașii. Rămân în întuneric. În curând nu mai aud nimic. Sau mai degrabă, la capătul coridorului lung al urechilor mele, aud un cântec slab și încăpățânat, asemănător cu al cicadelor care trag moară. Am acufene, un cuvânt pe care l-am învățat recent de la tata. Este zgomotul tăcerii, într-un fel. Mă uit prin gaura cheii. Sala este întunecată din cauza perdelelor negre trase, dar suficient de luminată de neoane pentru a mă putea convinge că nu mai este nimeni. Cât e ceasul? S-ar putea să nu fie încă noapte, dar începe să-mi fie foame. Ciulesc urechile... și îmi spun că într-adevăr nu mai este nimeni. Așa că ridic zăvorul cât mai ușor posibil și încerc să nu fac nici cel mai mic zgomot când întredeschid ușa. Dar scârțâie... Șșt! îi spun. Aștept un pic... Nimic nou, este la fel de liniște. Nu e nimeni. Mi-am pus pantofii de pânză pe care mi-i scosesem pentru a nu face zgomot. Ies din ascunzătoarea mea, cu vioara stricată în mâini, cu cartea în buzunarul pantalonilor. Fac câțiva pași timizi, mi-e greu să merg: Ah! am furnici în picioare! Mă opresc. Aștept puțin. Îmi reiau mersul. Traversez marea sală și merg spre ieșire. Împing ușa grea de la intrare cu tot corpul. Acum sunt în fața clădirii Centrului Cultural Municipal. Ridic ochii spre cer. Ziua e pe sfârșite. Se întunecă. Mă simt singur, dezorientat. Sunt cu lacrimile în gât. O forță întunecată imensă mă copleșește, proiectând asupra mea umbre informale, apăsătoare. Trec oamenii pe stradă. Soldați ai Poliției Militare, cu pușca pe umăr, patrulează. Nu văd nici un copil prin preajmă. Unde l-au dus pe tata? Se va

întoarce aici? Sau va merge direct acasă? O apuc pe strada care duce către casă. Iuțesc pasul... purtând vi-oara distrusă ca pe un animal muribund pe care vreau să-l salvez cu orice preț...

Sunt în picioare, așezat în fața altarului cu ușile larg deschise. Am ochii închiși. Simt mirosul dulce al unei prezențe feminine în spatele meu. Cobor încet pe scara întunecată a timpului...

I
ALLEGRO MA NON TROPPO

Era o după-amiază de duminică cu un soare timid. Băiețelul, un școlar în vârstă de unsprezece ani, citea singur pe o bancă cu spătar în sala mare de întruniri a Centrului Cultural Municipal. Era concentrat asupra cărții. Nimic nu părea în stare să-i abată atenția de la paginile pe care le întorcea la intervale regulate, atât era de absorbit de povestea pe care o urmărea, de cuvintele pe care le savura într-o imobilitate de statuie. Tatăl lui, îmbrăcat cu o haină cenușie modestă, mătura ghemotoacele de praf de pe jos, aflate aici-colo. Când a terminat acea curățenie sumară, a așezat unul lângă altul două pupitre pliabile pe care le adusese de acasă.

— Spune, Rei¹, este interesantă povestea lui Coper?

Rei nu s-a clintit. Coper, o poreclă provenită de la Copernic, era personajul principal al cărții: un elev japonez de cincisprezece ani. De fapt, era numit Coper-kun, prin adăugarea la poreclă a sufixului *kun*, care exprimă afecțiune și simpatie.

---

1. Prenumele Rei se pronunță: Re-i. (*Nota autorului*)

— În timp ce vom repeta, poți continua să citești, dar salută-i când sosesc! Ai auzit?

— Da, tati.

Băiatul a răspuns cu voce joasă, trăgând un pic de aer, fără să-și ia ochii din carte. Tatăl a pornit către hol. Abia ce a dispărut pe culoar, că s-a și întors cu două cutii mari goale din carton, pentru transportul fructelor, una de culoarea hârtiei de ambalat, cealaltă galbenă cu un desen pe o parte, reprezentând o clementină. Le-a așezat în poziție verticală, una după alta, astfel încât pupitrele metalice să fie mărginite de cele două cutii, apoi l-a întrebat pe băiat:

— Unde ai ajuns?

— ...

Tatăl a ridicat vocea.

— Hei! Rei, unde ai ajuns în carte?

— Ah, scuză-mă, tati... Ăă... la pagina cu statuile lui Buddha Gan... dha... ra...

Rei se poticni la cuvântul Gandhara.

— Ah, acesta e momentul în care unchiul îi explică lui Coper-kun că grecii au avut ideea de a-i face statui lui Buddha cu mult înaintea celor din Asia... Este minunat acest pasaj!

— Se termină în curând, ce păcat! murmură Rei, uitându-se la puținele pagini care îi mai rămăseseră de citit.

— Deci asta nu te-a făcut să plângi?

— O, ba da, când Kitami-kun îl înfruntă pe Yamaguchi ca să-l apere Urakawa-kun. Toată lumea râde de el, săracul!